

КРАЛЪТ

- Но имате ли позволение
от вашия баща? - Полоний?..

ПОЛОНИЙ

- С безкрайни
молби, кралю, изтръгна той от мене
съизволение. Най-сетне дадох,
аз моля, позволете да замина.

КРАЛЪТ

- Тръгни по своя воля, о Лаерт,
и времето за тебе дар да бъде!
А ти, мой племенник и син мой, Хамлет? -

ХАМЛЕТ

/на страна/ - По-скоро племенник, но не и син!

КРАЛЪТ

- Висят ли още облаци над тебе?

ХАМЛЕТ

- Не, господарю - слънце имам доста.

КРАЛИЦАТА

- Добри ми Хамлет, прогони нощта
от своето лице - и погледни
приятелски към господаря - крал
на Дания. С наведени очи
недей се взира вечно към праха
и своя горд баща недей там търси.
Ти знаеш, всичко живо ще умре,
и ще премине от живот към вечност.

ХАМЛЕТ

- Да, господарко, обща е съдбата.

КРАЛИЦАТА

- Щом е така, защо тогава странно
за тебе толкова изглежда то?

ХАМЛЕТ

- Изглежда? - Не, така е. Аз не зная

както това "изглежда" тук ~~но~~ означава то.

Не само моят черен плащ, о майко,
ни траурното черно облекло,